వాడే వీడు

వాణిశ్రీ

కర్ణాటక మ్యూజిక్ హౌస్‌లో నుంచి 'అంకితం.... నీకు అంకితం' అనేపాట పెద్ద సౌండ్‌తో వస్తోంది.

పేవ్ మెంట్ మీద నడుస్తున్న అమర్‌నాథ్ అప్రయత్నంగా తలెత్తి చూశాడు షాపులోకి. అతనికి చటుక్కున జ్ఞాపకం వచ్చింది భార్య చెప్పిన సంగతి. చాలా రోజుల్నుంచి చెప్తూనేవుంది ఘంటసాల పాడిన భగవద్గీత రికార్డు తెమ్మని. కాని బజారుకు వచ్చినప్పుడు జ్ఞాపకం వుండటంలేదు.

నెమ్మదిగా మెట్లెక్కి షాపులోకి వెళ్ళాడు. సేల్స్‌మాన్‌లు బిజీగా వున్నారు. షాపులో డెకరేట్ చేసిన రేడియో, టేప్ రికార్డర్ సెట్‌లు గాయకుల బొమ్మలున్న పోస్టర్లు చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

"తాతగారూ! ఏం కావాలి?" ఒక సేల్స్ గరల్ అడిగింది.

అమరనాథ్ చెప్పాడు.

సేల్స్ గరల్ లోపలకు వెళ్ళింది.

కౌంటర్ దగ్గర ఒక యువకుడు గట్టిగా మాట్లాడుతున్నాడు. "రేటు పెరిగిన సంగతి మాకెలా తెలుస్తుంది?"

"మమ్మల్ని అడిగితే చెప్తాం కదా?"

"అలా కాదు. మీరు రేట్లు డిస్ప్లే చెయ్యాలి."

"రేట్లు రోజురోజుకీ పెరుగుతున్నాయ్ సార్! ఎన్నని డిస్ప్లే చెయ్యమంటారు సార్!" షాపు అతను వినయంగా సమాధానం చెప్తున్నాడు.

"పోనీలేరా! రేట్లు పెరిగితే వాళ్ళు మాత్రం ఏం చేస్తారు?" అతని ఫ్రెండ్స్ సర్ది చెప్తున్నారు.

"త్వరగా కానివ్వరా మనకి టైమ్‌లేదు."

అమరనాథ్ ఆ యువకుడివైపు చూశాడు. అతన్ని ఎక్కడో చూసినట్లయింది. జ్ఞాపకపు పొరలలో వెతుకుతున్నాడు ఎక్కడ చూశానా? అని.

అతను పొడుగ్గా వున్నాడు. పువ్వులు ఎంబ్రాయిడరీ చేసిన గ్లాస్కో లాల్చీ, పైజామా వేసుకున్నాడు. ముఖం గుండ్రంగా వుంది. మీసాలు లేవు. కళ్ళు పెద్దవి. ఆడపిల్ల వేషం వేస్తే సరిపోయేటట్లు వుంది అతని ముఖవర్చస్సు. ఇతన్ని ఎక్కడో చూశాడు తను. ఎక్కడ?

ఆ యువకుడి వెంట నలుగురు కుర్రాళ్ళు వున్నారు. బిల్లు చెల్లించేసి షాపులోంచి వెళ్ళిపోతున్నారు. అమరనాథ్ కళ్ళు అతన్నే చూస్తున్నాయి.

అమరనాథ్‌కి మెరుపు మెరిసినట్లుగా గుర్తొచ్చింది రెండేళ్ళ క్రితం జరిగిన సంఘటన. "యస్. వాడే వీడు" అనుకున్నాడు.

'దొంగ వెధవ' కసిగా పళ్ళుకొరికాడు.

'ఎన్నాళ్ళకి దొరికాడు?'

'ఏం చెయ్యాలి ఇప్పుడు?'

అమరనాథ్ మనసులో అలజడి బయల్దేరింది. 'ఏం చెయ్యాలి ఇప్పుడు?' వుద్రేకంతో మనిషి వూగిపోతున్నాడు.

'వాడిని పట్టుకుని పోలీసులకు అప్పజెప్తే?'

కాని యెలా? తను వాడిని పట్టుకుంటే లాభంలేదు. వాళ్ళు మొత్తం నలుగురు వున్నారు. తనను దూరంగా విసిరేసి పారిపోతారు. లేదా తననొక పిచ్చివాడి క్రింద జమకట్టి నవ్వులపాలు చేస్తారు. వాళ్ళు ఎక్కడుంటారో తను కనిపెట్టి ఆ తర్వాత పోలీసులకు రిపోర్టు చెయ్యాలి. అప్పుడు దొరికిపోతారు. ఇక తప్పించుకోలేరు.

అమరనాథ్ షాపులోనుంచి రాబోతుంటే సేల్స్ గరల్ రికార్డులు పట్టుకొచ్చి "తాతగారూ!" అంది.

"మళ్ళీ వస్తా....!" అంటూ వేగంగా బైటకొచ్చాడు అమరనాథ్.

సేల్స్ గరల్ విస్తుపోతూ చూసింది అమరనాథ్‌ని 'మెంటల్ కేసేమో' అనుకుంటూ.

వాళ్ళు నలుగురూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నెమ్మదిగా నడుస్తున్నారు. అమరనాథ్ వాళ్ళని వెంబడించాడు. కొంతదూరం వెళ్ళాక బాంబే హోటల్లోకి వెళ్ళారు. అమరనాథ్ కూడా వెళ్ళాడు. వాళ్ళ టేబుల్ దగ్గర లోనే కూర్చున్నాడు. బేరర్ వచ్చాడు. సమోసాలు తెమ్మన్నాడు. తర్వాత టీ తాగాడు. వాళ్ళు ఎంతకీ లేవడంలేదు. అమరనాథ్ సిగిరెట్ వెలిగించాడు.

కాసేపటికి వాళ్ళు లేచారు. అమరనాథ్ వాళ్ళని అనుసరించాడు.

మెయిన్ రోడ్ లోనుంచి చీలి ఒక సందులోకి వెళ్లాక ఒక పాతకాలపు మేడలోకి వెళ్ళారు. దానిమీద 'లక్ష్మి మేనన్' అని సిమెంట్ తో చెక్కిన అక్షరాలు కనిపిస్తున్నాయి. వాళ్ళు మేడపైకి వెళ్ళారు.

మేడపైన అన్నీ రూమ్ లు వున్నాయి. వాటికి నెంబర్లు వేసివున్నాయి. చాలావాటికి తాళాలు వేసివున్నాయి. అతను తొమ్మిదో నెంబరు గది తాళం తీసి లోపలకు వెళ్ళాడు.

అమరనాథ్ గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి ఆటో యెక్కి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

అప్పటికి బాగా చీకటిపడింది.

"ఏమిటి హడావుడిగా వున్నారు?" అంది అమరనాథ్ భార్య రుక్మిణి.

ఈవెనింగ్ వాక్ అంటూ బజార్లు తిరిగి భోజనం వేళకి వచ్చేమనిషి కొంపలు మునిగిపోయినట్లు ఆటోలో యెందుకు వచ్చాడో ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

అమరనాథ్ భార్యకు సమాధానం చెప్పకుండా సరాసరి టెలిఫోన్ దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"పోలీస్ కంట్రోల్ రూమ్ ప్లీజ్."

సమధానం వచ్చింది అవతలినుంచి.

"నేను అమరనాథ్, రిటైర్డు ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ని మాట్లాడుతున్నాను. మీ రెవరు?"

"ఇన్స్పెక్టర్ అజీజ్."

"గుడీవినింగ్ ఇన్స్పెక్టర్ అజీజ్."

"గుడ్ ఈవెనింగ్. ఏంకావాలి చెప్పండి?"

"రెండు సంవత్సరాలక్రితం నన్ను ఒక దొంగలముఠా దోచుకుంది. గుంటూరు హైదరాబాద్ రూట్ లో

మా చెర్ల దాటాక."

"అవును గుర్తుంది."

"ఆ ముఠాలో ఒక దొంగని నేను గుర్తుపట్టాను. ఇప్పుడు అతను యెక్కడ వున్నాడో చూసి వచ్చాను. లక్ష్మీ మేన్షన్‌లో రూమ్ నెంబర్ నైన్‌లో వున్నాడు."

"లక్ష్మీ మేన్షన్ యెక్కడుంది? లొకేషన్ చెప్పండి?"

"యమ్.జి. రోడ్డులో కొంతదూరం పోయాక ఒక గల్లీలో వుంది. నేను చూపిస్తాను."

"మీరు యెక్కడ వుంటారు?"

"నేను ఆటోలో మీ దగ్గరికి రమ్మంటారా? లేదా మీరు మా ఇంటికి వచ్చినా సరే."

"మీ అడ్రెస్ చెప్పండి."

అమరనాథ్ చెప్పాడు.

"మీరు వెయిట్ చేస్తూ వుండండి. నేను మీ దగ్గరికి వస్తాను."

"థాంక్స్" రిసీవర్ పెట్టేశాడు అమరనాథ్.

ఇంతలో రుక్మిణి వచ్చింది.

"ఏమిటి అలా వున్నారు? ఏం జరిగింది? ఎవరికి ఫోన్ చేశారు?"

ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది.

"మనల్ని దోచుకున్న వాళ్ళలో ఒకడు కనిపించాడు. పోలీసులకి ఫోన్ చేశాను" అన్నాడు.

"నిజమే?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించింది.

"అవును. నీ నగలు ఇమ్మని కత్తితీసి పొడవబోయాడు గుర్తుందా? పొడుగ్గా వున్నాడు. వాడికే నువ్వు నగలు కూడా ఇచ్చావు" అన్నాడు.

"ఏమోనండి సరిగ్గా జ్ఞాపకం రావడంలేదు."

"వాడిని చూస్తే మాత్రం గుర్తుపడతావు. నేను కూడా మొదట్లో గుర్తుపట్టలేకపోయాను. ఎక్కడో చూశానే అనిపించింది. తర్వాత జ్ఞాపకం వచ్చింది వాడే వీడని."

"వాడు ఒక్కడే వున్నాడా? మరి మిగిలినవాళ్ళు?"

"ఎక్కడో వుండివుంటారు. వీడిని పట్టుకొని నాలుగు తగలనిస్తే అన్నీ వాడే చెప్తాడు."

"అయితే మన నగలు దొరుకుతాయంటారా?" ఆశగా అడిగింది రుక్మిణి.

"ఏమో చూడాలి."

"నగలు దొరికితే ఆ ఏడుకొండలవాడి దయవలన. కొండకి వెళ్ళి మొక్కు తీర్చుకుంటాను" అంది రుక్మిణి.

"నగలు దొరికినా దొరక్కపోయినా వాళ్ళని జైల్లో వేయిస్తేగాని నాకు మనశ్శాంతి వుండదు" అన్నాడు అమరనాథ్.

పోలీస్ జీప్ హారన్ వినిపించింది. హడావుడిగా వెళ్ళాడు అమరనాథ్.

జీపులో కూర్చున్న ఇన్స్పెక్టర్ అజీజ్ విష్ చేశాడు.

"మీరేగా అమరనాథ్" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

తలవూపాడు.

"ప్లీజ్ గెటిన్" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

అమరనాథ్ జీపులో కూర్చున్నాడు. అతను దారి చూపిస్తుంటే డ్రైవర్ జీప్ పోనిస్తున్నాడు.

లక్ష్మీమెన్షన్ ముందు జీప్ ఆగింది.

అమరనాథ్ మెట్లెక్కి మేడపైకి వెళ్ళాడు.

తొమ్మిదో నెంబర్ గది తాళం వేసివుంది.

నివ్వెరపోయాడు అమరనాథ్.

"ఈ గదిలోనే వుంటే చూశాను ఇనస్పెక్టర్" అన్నాడు అమరనాథ్.

"మరి ఎక్కడున్నారు? లాక్ చేసి వుందిగదా?"

"ఏమోమరి? ఇంతలోనే ఏమయ్యారు? గంట కూడా కాలేదే?" అన్నాడు.

దాదాపు అన్నిరూములూ ఖాళీగానే వున్నాయి. ఆ పైన చివర్లో పదమూడో నెంబరు గదిలో లైటు వెలుగుతోంది.

అమరనాథ్ ఆ గదివైపు వెళ్ళాడు.

లోపల ఒక యువకుడు చాపమీద పడుకునివున్నాడు. ఏదో పత్రిక చదువుకుంటున్నాడు.

"మిస్టర్ .... మిస్టర్ ...."

ఆ యువకుడు లేచి వచ్చాడు అమరనాథ్‌ని చూసి.

"తొమ్మిదో నెంబరు గదిలో కుర్రాళ్ళు యెక్కడికెళ్ళారు?"

"వెళ్ళిపోయారు" అన్నాడు అతను అమరనాథ్‌ని పోలీసువాళ్ళనీ చూసి ఆశ్చర్యపోతూ.

"ఎక్కడికి?"

"ఎగ్జామ్స్ అయిపోయాయిగా. నిన్ననే పూర్తయ్యాయి."

"అయితే?"

"వాళ్ళ వూరెళ్ళిపోయారు?"

"వాళ్ళు స్టూడెంట్సా?"

"అవును. ఏం జరిగింది? ఏదైనా గొడవ చేశారా?"

"దొంగతనం చేశారు" అన్నాడు అమరనాథ్.

"ఏమిటీ వాళ్ళు దొంగతనం చేశారా?" ఆశ్చర్యంగా

ప్రశ్నించాడు అతను.

"మిస్టర్! ఆ రూమ్‌లో వాళ్ళు నీకు తెలుసా?" ప్రశ్నించాడు ఇనస్పెక్టర్.

"తెలుసు."

"ఏం చదువుతున్నారు?"

"బి.కామ్."

"ఆ రూంమ్‌లో మొత్తం ఎంతమంది వున్నారు?"

"నలుగురు."

"వాళ్ళ అడ్రసులు తెలుసా?"

"తెలీదు."

"వాళ్ళు ఎంత సేపు అయింది వెళ్ళిపోయి?"

"పావుగంట అయివుంటుంది?"

"రైలుకి వెళ్ళారా? బస్సుకా?"

"ఏమో తెలీదు."

"నువ్వేం చదువుతున్నావు?"

"నేను చదవడంలేదు. ఫిలిమ్ రిప్రజెంటెటివ్ గా పని చేస్తున్నాను."

"ఎక్కడ?"

"అనార్కలీ కంపెనీలో."

"నీ పేరేమిటి?"

"యమ్. మురళీ మోహన్."

"ఆ రూమ్‌లో వాళ్ళ పేర్లు తెలుసా?"

"నేను ఎక్కువగా రూమ్‌లో వుండను. అందరి పేర్లూ నాకు తెలీదు. చక్రవర్తి మాత్రం తెలుసు."

"ఎలా వుంటాడు అతను?"

"పొట్టిగా నల్లగా వుంటాడు."

ఇనస్పెక్టర్ అజీజ్ ప్రశ్నార్థకంగా అమరనాథ్

ముఖంలోకి చూశాడు ఏం చేద్దామన్నట్లుగా.

"నేను మీకు శ్రమయిచ్చాను సారీ!" అన్నాడు అమరనాథ్.

"దట్సాల్ రైట్. మీరు ఎంతసేపైంది వాళ్ళని చూసి" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

"గంట కావచ్చు."

"వాళ్ళని చూసిన వెంటనే మాకు ఎందుకు ఫోన్ చెయ్యలేదు మీరు?"

"నేను ఫోన్ చేసే లోపల వాళ్ళు దాటిపోతే కష్టం కదా!"

"అదికాదు. మీరు ఇంట్లో వున్నారు గదా! వెంటనే స్టేషన్‌కి రాకుండా ఇంటికి ఎందుకు వెళ్ళారు?"

"ఇదే ఇనస్పెక్టర్ నేను చేసిన పొరపాటు. సరాసరి మీ దగ్గరికి వచ్చివుంటే వెంటనే దొరికిపోయేవాళ్ళు" అన్నాడు అమరనాథ్ విచారంగా.

"వీళ్ళు స్టూడెంట్స్ అని యితను చెప్తున్నాడు. మీరేమో దోపిడీ దొంగలని అంటున్నారు. మీరు సరిగా చూశారా? పొరబడ్డారేమో?" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

"లేదు. ఇనస్పెక్టర్ నాకు బాగా గుర్తు. వాడే. ఇప్పటికైనా మనం వెతికితే తప్పకుండా దొరుకుతాడు."

"ఎక్కడ దొరుకుతాడంటారు?"

"రైల్వే స్టేండ్‌లోగాని, బస్ స్టేషన్‌లోగాని వుంటాడు పదండి."

"సారీ అమరనాథ్ గారూ! అసలు రిటెన్ కంప్లెయింట్ లేనిదే మేము బయల్దేరగూడదు. అదీకాక మీరు ఎవరిని చూసి ఎవరనుకుంటున్నారోనని నాకు అనుమానంగా వుంది. క్లోజయిపోయిన కేసుని పట్టుకుని తిరిగితే

ఇక మా పనులన్నీ ఏం కావాలి."

అమరనాథ్‌కి ఇనస్పెక్టర్ మాటలు వింటుంటే బాధ కలిగింది.

"మీకంత నమ్మకం వుంటే ఆటోలో వెళ్ళి వెతకండి. అక్కడ ఆ దొంగలు వుంటే ఫోన్ చెయ్యండి. వెంటనే వస్తాం" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

అమరనాథ్ వుక్రోషంతో అలాగే అన్నాడు. రెండు గంటలసేపు రైల్వేస్టేషను, బస్ స్టేషన్ అంతా తిరిగి తిరిగి ఇంటికి వచ్చాడు ముఖం వ్రేలాడేసుకుని.

2

ఆ రాత్రి అమరనాథ్‌కి నిద్రపట్టలేదు. లేచి అటూ ఇటూ పచార్లు చేశాడు.

గతం జ్ఞాపకం వస్తోంది.

ఎంత అవమానం జరిగింది ఆ రోజు!

అమరనాథ్ కొడుకు పెళ్ళి గుంటూరులో జరిగింది. అతని కొడుకు బి.ఇ. చదివి ఫస్ట్‌క్లాస్‌లో ప్యాసయ్యాడు. జూనియర్ ఇంజనీరుగా చేస్తున్నాడు.

గుంటూరులో రెండు అంబాసిడర్ కార్లలో సాయంకాలం ఆరుగంటలకి బయల్దేరారు కోడల్ని తీసుకుని. రెండు కార్లలోనూ ఎక్కువ ఆడవాళ్ళే వున్నారు.

పెళ్ళివాళ్ళు భోజనం చేసి బయల్దేరమన్నా వినిపించుకోలేదు. హైదరాబాద్ చేరేవరకు ఆలస్యమైపోతుందని హడావుడిగా అందర్నీ బయల్దేరదీశాడు అమరనాథ్. ఆయనగారి తత్వమే అంత. తను పట్టిన కుందేలికి మూడే కాళ్ళు అనే స్వభావం. అందుకే అంతా ఎదురు చెప్పకుండా బయల్దేరారు.

గురజాల వచ్చేసరికి అందరికీ కడుపుల్లో ఎలుకలు

మూరాయి. ఆకలి దంచుతోంది. కాని యెవరూ మాట్లాడ లేదు.

మా చెర్ల వెళ్ళాక అందరికీ హోటల్లో భోజనాలు పెట్టిచాడు అమరనాథ్.

మళ్ళీ అంతా బయల్దేరేటప్పటికి పదకొండు దాటింది. కొంత సేపటికి కార్లు కొండల్లోకి ప్రవేశించాయి. ఆకాశం మబ్బుపట్టి వుంది. వెన్నెల లేదు. చీకటి.

ఒక మలుపులో పెద్ద చెట్టుకొమ్మ అడ్డం పెట్టివుంది. డ్రైవర్ సడన్ బ్రేక్ వేశాడు. వెనుక నుంచి వచ్చే కారు ముందు కారును గుద్దుకున్నంత పనయింది.

కార్లు ఆగగానే ఆరుగురు కుర్రవాళ్ళు కత్తులు తీసుకుని బయటకు వచ్చారు చెట్ల గుబురుల్లో నుంచి. డ్రైవర్లని బెదిరించి రెండు కార్లను రోడ్డునుంచి ప్రక్కకు తీసుకెళ్ళారు. కార్లు చెట్లు గుబురుల్లోకి వెళ్ళాయి.

అప్పుడు ఒకడు బ్యాటరీ లైటు వేసి అందర్నీ కారు దిగమన్నాడు. చుట్టూ వాళ్ళు నిల్చున్నారు కత్తులు పట్టుకుని.

ఆడవాళ్ళు భయంతో వణికి చస్తున్నారు. అందరి వంటిమీద నగలున్నాయి. సూట్ కేసులో పది వేలు క్యాష్ కూడా వుంది.

అమరనాథ్ కి బి. పీ. పెరిగిపోతోంది. కానీ ఏం చేసేటట్లు? ఆ కుర్రాళ్ళందరికీ పాతికేళ్ళలోపే వుంటుంది వయసు. అంత లేతగా వున్నాయి ముఖాలు.

పొడుగ్గా వున్న కుర్రాడు కత్తిపట్టుకుని "అమ్మలారా అందరూ తియ్యండి నగలు. తీసి ఈ సంచీలో వేసి పుణ్యం కట్టుకోండి. లేకపోతే మేం మిమ్మల్ని బలవంతంగా కత్తితో పొడిచి చంపాల్సి వస్తుంది. ఆ

తర్వాత మీ నగలు ఎటూ మా సంచిలోకి వస్తాయి. అనవసరంగా ఆలస్యం చెయ్యకండి" అన్నాడు.

"ఊఁ....తియ్యండి! బ్రతికుంటే మీ మొగుళ్ళు మళ్ళీ చేయిస్తారు నగలు. బాధపడకండి అమ్మలారా! అమ్మా! పెళ్ళికూతురా! తియ్యి తల్లీ సరికొత్త నెక్లెస్. ముక్కు చెవులవి వుంచుకో ఫర్వాలేదు. మరీ బోసిగా వుంటే బాగుండదు" అంటూ అతను పకపక నవ్వాడు.

ఆలస్యం చేస్తే ఆ కుర్రాళ్ళు ఆడవాళ్ళని ఇంకా అవమానకరమైనవి చేస్తే!

ఆ వూహే భరించలేకపోయాడు అమరనాథ్.

"నగలు తీసి ఇవ్వండి. భయపడకండి" అని అందరికీ చెప్పాడు అమరనాథ్.

ఆడవాళ్ళ దగ్గర నగలు, కారులో విలువైన సామాను, సూట్ కేసులో క్యాష్ తీసుకుని కారు టైర్లు కోసిపారేశాడు.

"ఇక దయచెయ్యండి! ఫర్లాంగు దూరంలో ఈ ముళ్ళలో నడిచి రోడ్డు చేరుకోండి. తారురోడ్డు వస్తుంది. ఆ రోడ్డుమీద ఈ రాత్రికి పడుకోండి హాయిగా!"

"బ్రదరూ! పెళ్ళికొడుకూ! నువ్వుమాత్రం ఏ పొదలోనో దూరిపోయి కార్యం చేసుకో, డోంట్ వేస్ట్ టైమ్!"

వాళ్ళు ఇష్టం వచ్చినట్లు వాగుతూ మాయమైపోయారు చీకట్లో!

అతికష్టం మీద ఏడుస్తూ, మొత్తుకుంటూ రోడ్డు మీదకు చేరుకున్నారు. ఒక లారీ పోతుంటే ఆపి సంగతంతా చెప్పుకున్నారు. వీళ్ళ ఏడుపు మొఖాలు చూసి అతను జాలిపడి ఎక్కించుకుని మాచెర్ల వరకూ తీసు

వెళ్ళాడు. అక్కడ పోలీస్ స్టేషన్‌లో రిపోర్టు చేసి గుంటూరులో వియ్యంకుడికి ఫోన్ చేశాడు.

తెల్లవారిన తర్వాత రెండు కార్లలో వియ్యంకుడు వచ్చి అందర్నీ హైద్రాబాద్ చేర్చాడు.

రెండేళ్ళు గడిచింది.

దోపిడీ చేసిన దొంగలు దొరకలేదు.

అమరనాథ్ సంవత్సరం క్రితం రిటైరైపోయాడు సర్వీసు నుంచి.

ఏమీ పనిలేకపోవడంతో ఆ సంగతులే జ్ఞాపకం వస్తూ వుంటాయి.

దోపిడీ దొంగలను పోలీసులు యెందుకు పట్టుకోలేకపోయారో అర్థంకావడం లేదు అమరనాథ్‌కి.

'చిక్కినట్టే చిక్కి జారిపోయాడు రాస్కెల్' అనుకున్నాడు.

'వాడే ఆ రోజు బ్యాటరీలైటు అందరికీ వేసి నగలు సంచిలో పోగు చేసుకున్నాడు. తన కళ్ళు మోసం చెయ్యవు. వాడే....వాడే! ఎలాగైనా వాడిని పట్టుకుని పోలీసులకు అప్పజెప్పాలి!'

అమరనాథ్‌కి నిద్రపట్టడం లేదు.

3

"నాన్నా! నీ కళ్ళు అలా ఎర్రగా వున్నాయేం?" అని అడిగింది ప్రేమలత.

అమరనాథ్ మాట్లాడలేదు,

"మీ నాన్న దొంగల్ని పట్టుకోవడానికి వెళ్ళుంటాడు. నిద్రలేక కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి" అంది రుక్మిణి నవ్వుతూ.

అమరనాథ్ భార్యవంక గుర్రుగా చూశాడు.

"చాల్లేవోయ్ పరిహాసాలు" అన్నాడు.

ప్రేమలతకు ఏమీ అర్థం కాలేదు.

"దొంగలేమిటే అమ్మా!" అంది.

"అప్పుడెప్పుడో మీ అన్నాయి పెళ్ళికి దొంగలు దోపిడీ చేశారు కదా!"

"అవును. నేనప్పుడు రాకపోవడం మంచిదైంది. చక్కగా గుంటూర్లో నే వుండిపోబట్టి నా నగలు పోకుండా వున్నాయి."

"ఆ దొంగ యెవడో నిన్న మీ నాన్నకి కన్పించాటడ. రాత్రి పదింటివరకూ వెతికి వెతికి వచ్చాడు" అంది రుక్మిణి ఎగతాళిగా.

"అవునా నాన్నా!" అంది ప్రేమలత.

"ఆఁ........దొరికినట్లే దొరికి జారిపోయాడమ్మా! ఎక్కడికి పోతాడులే! వాడిని పట్టుకోకపోతే నా పేరు అమరనాథ్ కాదు" అన్నాడు కోపంగా.

"ఆఁ....దొరుకుతాడు. వాడేం పిచ్చిపుల్లాయా దొరకడానికి. అంతా మీ నాన్న పిచ్చి కాకపోతే! ఎవడ్నో చూసి దొంగనుకుంటున్నాడేమో! దారి దోపిడీలు చేసేవాడు పట్నాల్లో తిరుగుతాడా ఎక్కడైనా!" అంది ఆమె.

అమరనాథ్ కి కోపం ముంచుకొచ్చింది.

"అవన్నీ నీకెందుకు? నేను వాడిని పోలీసులకు పట్టిస్తాను చూడు!" కోపంతో లేచిపోయాడు అక్కడ్నుంచి.

"రిటైరయ్యాక ఈయనగారికి కోపం పెరిగిపోయింది. ఆ బి.పి. మాత్రలు మానేశారేమో!" అంది రుక్మిణి.

"నువ్వూరుకోవే! లేనిపోని గొడవ" అంది ప్రేమలత నవ్వుతూ.

"సరే నా కెందుకులే! నీకు కాలేజీ గూడా లేదుగా!

అయ్యా కూతుళ్ళిద్దరూ వెళ్ళండి దొంగని పట్టడానికి"
అంది రుక్మిణి పరిహాసం చేస్తూ.

అమరనాథ్ డ్రెస్ చేసుకుని లక్ష్మీమేన్షన్ కి వెళ్లాడు.

అప్పుడు వుదయం పది గంటలయింది.

పైన రూములన్నీ తాళాలు వేసివున్నాయి. క్రింద గూడా యెవరూ లేరు.

ఒక ముసలాడు చుట్ట కాల్చుకుంటూ కూర్చున్నాడు. అమరనాథ్ ని చూసి చుట్ట ఆర్పి లేచి నిల్చున్నాడు. యెవరనుకున్నాడో ఏమో!

"ఎవరూ లేరా?"

"లేరయ్యా!" అన్నాడు.

"నువ్వేం చేస్తావిక్కడ?"

"గదులు వూడుస్తానయ్యా! కారేజీలు తెస్తానయ్యా!"

"అచ్ఛా! తొమ్మిదో నెంబరు గదిలో ఎవరెవరున్నారో తెలుసా?"

"ఆళ్ళంతా పోయ్యారుగా బాబూ!"

"పోతే పోయ్యారే! నీకు తెలుసా?"

"ఆఁ" తల వూపాడు ముసలోడు.

"చెప్పు వాళ్ళ పేర్లు."

"చక్రవర్తయ్య తెలుసయ్యా. ఆయనే డబ్బిస్తాడు నాకు."

"మిగిలినోళ్ళు?"

"పేర్లు సరిగా రావయ్యా!" అన్నాడు ముసలోడు.

పేర్లు తెలియకపోవడం ఏమిటి ఇక్కడ వుండేవాడికి. వీడి తరహా చూస్తుంటే కావాలని దాచిపెడుతున్నట్లుంది. తనని చూడగానే ఎందుకు భయపడి లేచినట్లు?

"సరే! ఈ మేడ యెవరిది?"

"సేటుది."

"యెక్కడుంటాడు సేటు? ఇల్లు చూపిస్తావా?"

ముసలాడు తల వూపాడు.

రాష్ట్రపతి రోడ్డులోకి తీసుకెళ్లాడు.

"ఇటెక్కడికి?"

"కొట్టుకి."

"ఇంటికి కాదా?"

"ఇప్పుడు టయాంలో ఇంట్లో వుండడయ్యా!"

ఒక ఇంజనీరింగ్ షాపులోకి తీసుకెళ్ళాడు.

"నమస్తే శేట్ జీ" అన్నాడు అమరనాథ్.

"నమస్తే .... నమస్తే .... అయియే .... బైఠియే!" అంటూ మర్యాద చేశాడు శేటు కష్టమర్ అనుకుని.

అమరనాథ్ తను వచ్చిన పని చెప్పాడు.

శేట్ ముఖం చిట్లించుకుని "మేరే నైమాలూమ్ సాబ్! మేరే బేటాకి పూఛో!" అన్నాడు.

"కహా హై తుమారీ బేటా?"

శేట్ టెలిఫోన్ నెంబరు ఇచ్చాడు.

అమరనాథ్ డైల్ చేశాడు.

అవతలనుంచి శేట్ కొడుకు మాట్లాడాడు. తనకు చక్రవర్తి అద్దె ఇచ్చేవాడని. మిగిలినవాళ్ళు యెవరో తనకు తెలియదని చెప్పాడు. అంతకంటే ఏమీ చెప్పలేనన్నాడు.

ఫోన్ చేసినందుకు డబ్బు వసూలు చేసి పంపాడు శేటు.

అమరనాథ్ నీరసంగా బయల్దేరాడు.

4

కాలేజీకి సెలవలు. ప్రిన్సిపాల్ వుంటాడో లేదో అనుకుంటూనే వెళ్ళాడు అమరనాథ్. ప్రిన్సిపాల్ గది తీసివుండటంతో సంతోషించాడు.

గదిబైట అటెండర్ స్టూల్ మీద కూర్చుని బీడీదమ్ము కొడుతున్నాడు.

"లోపల ఎవరున్నారు?"

"అయ్యగారు ఒక్కరే!" అన్నాడు అటెండర్.

చీటి రాసిచ్చాడు.

అటెండర్ లోపలకెళ్ళి తిరిగివచ్చి "రమ్మన్నారు" అన్నాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్" అన్నాడు అమరనాథ్.

"ప్లీజ్ టేక్ యువర్ సీట్"అన్నాడు ప్రిన్సిపాల్.

అమరనాథ్ థాంక్స్ చెప్పి కూర్చున్నాడు.

"చెప్పండి" అన్నాడు ప్రిన్సిపాల్.

"చిన్న హెల్ప్ చెయ్యాలి."

"అడ్మిషన్ల గొడవే గదా! అప్పుడే తొందరేముంది సార్!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"నో.... నో.... నేను అడ్మిషన్ గురించి రాలేదు."

"మరి?" ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"చక్రవర్తి అని ఒక కుర్రావాడి అడ్రస్ గురించి వచ్చాను."

"ఏం చదువుతున్నాడు."

"బి.కామ్."

"ఏ ఇయ్యరు?"

"తెలీదు సార్!"

"ఇయ్యర్ తెలియకపోతే కష్టంగదా!"

"ప్లీజ్! మీరెలాగైన అతని అడ్రసు సంపాదించి పెట్టాలి. చాలా ముఖ్యమైన పని వుంది" బ్రతిమాలుతూ అన్నాడు.

"ఏమిటి? పిల్లనివ్వాలనుకుంటున్నారా!"

అమరనాథ్ వెర్రి నవ్వొకటి నవ్వాడు.

ప్రిన్సిపాల్ క్లర్క్‌ని పిలిచి ఆ పని ఒప్పజెప్పాడు. పావుగంటలో చిన్న స్లిప్ మీద అతని అడ్రస్ నోట్ చేసుకుని వచ్చాడు క్లర్క్.

"బి.కామ్‌లో చక్రవర్తి పేరుతో ఇంకా ఎవరైనా వున్నారేమో వెరిఫై చేశావా?" క్లర్క్‌ని అడిగాడు ప్రిన్సిపాల్.

"లేదు సార్! ఇతను బి.కామ్ ఫైనల్ ఇయ్యర్. ఆ పేరుతో ఇంక ఏ స్టూడెంటూ లేడు" అన్నాడు క్లర్క్.

ప్రిన్సిపాల్ ఆ స్లిప్ అందించాడు అమరనాథ్‌కి.

జి. చక్రవర్తి,

కేరాఫ్ యస్. వెంకటాచలం,

చిక్కడపల్లి.

ప్రక్కనే ఇంటి నెంబరు వుంది.

'హమ్మయ్య సిటీలోనే వున్నాడన్నమాట' అనుకున్నాడు అమరనాథ్ సంతృప్తిగా.

ప్రిన్సిపాల్‌కి క్లర్క్‌కి థాంక్స్ చెప్పి ఆటోలో చిక్కడపల్లికి వెళ్ళాడు.

ఇంటి నెంబర్ సులభంగానే దొరికింది.

కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.

పాతికేళ్ళ పడుచు తలుపు తీసింది.

ముసలాయన్ని చూసి చుట్టమని అనుకుందో ఏమో "రండి....రండి...." అంది.

"వెంకటాచలంగారు వున్నారా?" అని అడిగాడు అమరనాథ్.

"వెంకటాచలం ఎవరు?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగింది ఆమె.

అమరనాథ్ తికమకపడ్డాడు.

"ఈ ఫ్లాట్ లో వెంకటాచలంగారు లేరా?" అన్నాడు.

"నాకు తెలీదండి. మేం ఆర్నెల్లనుంచి వుంటున్నాం."

"అయితే ఇంతకుముందు వుండేవాడా?"

"తెలీదండి."

"మీవారెక్కడ పనిచేస్తారు?"

"స్టేట్ బ్యాంక్ లో."

"మీవారికి తెలుసేమో?"

"ఏమోనండి? పోనీ ఇల్లుగలవాళ్ళని అడగండి." అంది ఆమె.

"ఎక్కడుంటారు వాళ్ళు?"

"క్రింద పోర్షనే" అంది ఆమె.

అమరనాథ్ క్రిందకు దిగాడు. ఆమె ఏమనుకుందో ఏమో అతనితో దిగివచ్చి "పిన్నిగారూ! పిన్నిగారూ!" అని పిలిచింది.

క్రింద పోర్షన్ తలుపు తెరుచుకుంది.

కుక్క ఒకటి భౌ....భౌ....మంటూ దూకింది.

అమరనాథ్ కంగారుపడి వెనక్కి వేశాడు అడుగులు.

"డాలీ!... ఏయ్ డాలీ!" అని గదమాయించింది ఇల్లుగలావిడ.

కుక్క తోక వూపుకుంటూ వెనక్కి తగ్గింది.

ఇల్లుగల్లావిడ ఎర్రగా గుమ్మడిపండులా వుంది. స్లీవ్ లెస్ జాకెట్ వేసుకుంది. పెదవులకు లిప్ స్టిక్ పూసుకుని ముఖానికి దట్టంగా మేకప్ కొట్టుకొని పదహారేళ్ళ పడుచులా అలంకరించుకుంది. గ్రీన్ నైలాక్స్ చీరలో ఆ నలభై ఏళ్ళ అందగత్తెను చూశాక అమరనాథ్ కళ్ళు ఇబ్బందిపడ్డాయి.

"ఏం కావాలి?" అడిగింది పిన్నిగారు.

"వెంకటాచలంగారని పెషోర్షన్ లో వుండేవారు..."

అమరనాథ్ పూర్తిగా చెప్పకముందే "ఖాళీచేసే శారుగా! ఆర్నెల్లు పైనే అయ్యింది" అంది పిన్నిగారు.

"ఆయన ఎక్కడ పనిచేసేవాడో మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు."

అమరనాథ్ ప్రాణం లేచివచ్చింది.

"ఆయన మెంటల్ స్పెషలిస్టు. విశాఖపట్నం ట్రాన్స్ఫర్ అయ్యింది" అంది పిన్నిగారు.

అమరనాథ్ ప్రాణం పొయ్యింది.

❀

"ఏమిటీ వైజాగ్ వెళ్తున్నారా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది రుక్మిణి భర్తని.

"అవును."

"ఏమిటి అంత అర్జెంట్?"

"మా చీఫ్ ఇంజనీర్ కూతురు పెళ్ళి."

రుక్మిణి పకపక నవ్వింది.

"రిటైరైపోయాక ఇంకా మీ చీఫ్ ఏమిటండీ!"

"బాగుంది. రిటైరైతే అనగూడదా!"

"ఇప్పుడు వెళ్ళకపోతే ఏం?"

"బాగుండదు."

"ఎప్పుడు పెళ్ళి?"

"ఎల్లుండి."

"మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తారు?"

"పెళ్ళవగానే! నాకేం పనివుంది అక్కడ?"

"ఏమండీ!"

"వూఁ...."

"పెళ్ళికి నేనూ వస్తానండీ."

అమరనాథ్ గుండెలో రాయిపడింది.

"నువ్వెందుకు?"

"పెళ్ళికి వస్తానంటే నువ్వెందుకు అంటారేమిటి? మీ ఛీఫ్ ఇంజనీర్ మన కులం వాడేగదా! మన అమ్మాయికి ఏదైనా సంబంధం వుందేమో చూస్తాను."

"అమ్మాయికి సంబంధం వైజాగ్ వెళ్ళి చూడాలా? సిటీలోనే బోలెడున్నాయ్! రిజల్ట్సు రానీ ముందు."

"సంబంధం సర్లెండి. నేను వైజాగ్ ఎప్పుడూ చూళ్ళేదు. చూసినట్టు వుంటుంది. పెళ్ళికి వెళ్ళినట్టూ వుంటుంది. దారిలో సింహాచలం, అన్నవరం చూసి రావొచ్చు. ఇంకెప్పుడు చూస్తాం? వయసు అయిపోతుంటే!"

అమరనాథ్ తల పట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

"నవ్వొద్దులే ఇప్పుడు. మా ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి వెళ్తున్నా. తర్వాత చూద్దాం" అన్నాడు.

ఆమె రుసరుసలాడుతూ వెళ్ళిపోయింది.

అమరనాథ్ నవ్వుకుంటూ సూట్‌కేసుతో రోడ్డు మీదకువచ్చి ఆటో ఎక్కాడు.

విజయవాడవరకూ బస్‌లో వెళ్ళాడు. అక్కడ కోరమండల్ ఎక్స్‌ప్రెస్ దొరికింది.

అతను హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళేసరికి ఓ.పి.లో మెంటల్ పేషెంట్లను చూస్తున్నాడు వెంకటాచలం. అందర్నీ చూసేసరికి పన్నెండు దాటింది. అప్పుడు వెళ్ళి కల్సుకున్నాడు.

"చక్రవర్తి నా బ్రదరిన్లా! ఇంటి దగ్గర సరిగా చదవడం లేదని మా మామగారు గొడవచేస్తే హైదరాబాద్‌లో జేర్పించాను. ఫైనల్ ఇయ్యర్‌లో నాకు ఇక్కడికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయ్యింది. ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి సికింద్రాబాద్‌లోనో ఎక్కడో రూమ్‌లో వుంటున్నానని లెటర్ రాశాడు. హాస్టల్లో దొరకలేదట. ఇంతకీ వాడితో ఏం పని మీకు? ఏదైనా మాచ్ కోసమా?"

డాక్టర్ వెంకటాచలం నాన్‌స్టాప్‌గా మాట్లాడేశాడు.

"చక్రవర్తితో నాకు పనిలేదు. చక్రవర్తి ఫ్రెండ్ ఒకడున్నాడు. అతన్ని గురించి ఎంక్వయిరీ చెయ్యాలి. అందుకు!" అన్నాడు అమరనాథ్.

"మాచ్ విషయమేగా! ఫ్రెండ్స్‌కి బాగా తెలిసి వుంటాయిలెండి ఇటువంటి విషయాలు. మీరు మా చక్రవర్తికి పిల్లనివ్వాలనివచ్చేరేమోనని హడలిపోయాను. ఎందుకంటే వాడికి మా అమ్మాయిని ఇవ్వాలనుకుంటున్నాం. మీరు పోటీకి వచ్చి ఎక్కువ కట్నం ఇస్తానంటే మా మామ సై అంటాడు. వట్టి కక్కుర్తి మనిషి లెండి."

"మీరు డాక్టర్లు. మీకంటే నేను ఎక్కువ కట్నం ఎలా ఇస్తానులెండి."

"ఎవరైనా మీ ఇంజనీర్ల తర్వాతే!"

"ఇంజనీరైతే మాత్రం ఏం ఆదాయం వుంది?"

"భలేవారే! ఎక్కడెక్కడి డబ్బు ప్రాజక్టులకే ఇస్తున్నారుగా గవర్నమెంట్. దేశంలో డబ్బుచాలక వరల్డు బ్యాంక్ నుంచి గూడా తెచ్చి మీ డిపాజిట్లో పోస్తున్నారు. అసలు గవర్నమెంట్ ఖజానా అంతా మీ స్వంతం. హ .... హ ...." అని నవ్వుతున్నాడు వెంకటాచలం.

'ఈ డాక్టరు తక్కువ తింటున్నట్లు' అని లోలోపల తిట్టుకుంటూ "మీవాడి అడ్రెస్ చెప్తే నేను సెలవు పుచ్చుకుంటాను" అన్నాడు అమరనాథ్.

"శ్రీశైలం డామ్ అంతా ఇసుకతో కడుతున్నారంటగా! పగిలిన డామ్ ఫోటో పేపర్లో వేశారండి" అన్నాడు వెంకటాచలం నవ్వుతూ.

"పొరపాట్లు ఎవరికైనా వస్తుంటాయి డాక్టర్ గారూ! మీవాళ్ళు మొన్న నరసింహానికి కళ్ళు పోగొట్టలేదా! ఆపరేషన్లు చేసి కత్తెర్లు, టవళ్ళు పొట్టలో పెట్టి కుట్టేసిన డాక్టర్ల సంగతి రోజూ పేపర్లో వేస్తున్నారుగా మీరు చూడ్డంలేదా?" అన్నాడు అమరనాథ్ కుతకుత వుడికిపోతూ.

"భలేవారండి మీరు! .... భలే దెబ్బ కొట్టారే! ఎంతైనా మనం.... మనం .... భాయి.... భాయ్!...." అన్నాడు డాక్టర్ వెంకటాచలం.

అమరనాథ్ ఇబ్బందిగా నవ్వాడు.

వీళ్ళిద్దరి చలోక్తులు వింటూ నవ్వుకుంటున్నారు దగ్గరలోనే కూర్చున్న హౌస్ సర్జన్లు, నర్సులు.

"మా మామయ్య వ్యవసాయం చేస్తుంటాడు. వంద ఎకరాల ఆసామిలెండి. గాజులపాలెం వెళ్ళే యెవరైనా చెప్తారు రామసుబ్బయ్యగారంటే."

"గాజులపాలెమా?"

"అవును సార్!"

"యెక్కడ ఆ వూరు?"

"మీకు తెనాలి తెలుసా?"

"తెనాలి తాలూకానే!"

"థాంక్స్."

"ఇంజనీరుగారూ! భోజనం చేసి వెళ్ళురుగాని వుండండి."

"నో థాంక్స్!" అన్నాడు అమరనాథ్.

6

"పేరు గూడా తెలియని వాడికి పిల్లనివ్వాలనుకుంటున్నారా?" పకపక నవ్వాడు చక్రవర్తి.

"పేరు తెలుసు. కాని గుర్తులేదు. పెద్ద వయసు కదా మతిమరుపు యెక్కువై పోయింది" అన్నాడు అమరనాథ్ చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

"వాడి పేరు అర్జునరావు."

"మంచివాడేనా?"

"అతను నా స్నేహితుడు. మంచివాడని చెప్పక చెడ్డవాడని చెప్తానా?" నవ్వాడు చక్రవర్తి.

చక్రవర్తి చెల్లెలు రెండు గ్లాసులతో కాఫీ తెచ్చి అందించింది.

"మీరు ఏది చెప్పినా మాకు సంతృప్తిగానే వుంటుంది" అన్నాడు.

"అర్జునరావు గురించి మీకు అంతా తెలుసా?"

"అతని గురించి నాకేమీ తెలియదు. పేరుగూడా మర్చిపోయేగదా ఇంత దూరం వచ్చాను. మీరు చెప్పాలి అంతా!" అమరనాథ్ అతను నమ్మేటట్లు అబద్ధాలు చెప్పాడు.

"వాడికి తల్లిదండ్రులులేరు."

"మంచిదేగదా! కట్నాలూ లాంఛనాలు అని గొడవ వుండదు" నవ్వాడు అమరనాథ్.

"అవుననుకోండి. కాని వాడి మేనమామ ఈ పెళ్ళి జరగనిస్తాడని నాకు నమ్మకం లేదు."

"ఏంకి?"

"ఆయన తన కూతుర్ని ఇవ్వాలనే వీడిని చదివిస్తున్నాడు."

"అలాగా?" నిరుత్సాహపడినట్లు నటించాడు అమరనాథ్.

"రెండేళ్ళ క్రితం వీడు కాలేజీలో చేరాక ఒక సంవత్సరం డబ్బు ఇచ్చాడు. తర్వాత పెళ్ళి చేసుకోమని బలవంతంచేశాడు. కాని వీడు బి.కామ్. పూర్తి చేసిగాని పెళ్ళిచేసుకోనని వాళ్ళ మావకి నచ్చచెప్పాడు. ఒప్పుకోలేదు వాళ్ళ మావ. వీడు కాలేజీ మానేశాడు ఒక సంవత్సరంపాటు. తర్వాత వీడు యెవరో కాంట్రాక్టరు దగ్గర పనిచేశాడు. కొంత డబ్బు కూడబెట్టుకున్నాడు. మళ్ళీ వచ్చి కాలేజీలో చేరాడు. వాళ్ళ మావ గూడా దిగివచ్చి డబ్బు ఇవ్వసాగాడు."

రెండేళ్ళ క్రితం వీడు చదువు మానేసి ఒక ముఠా తయారుచేసుకుని దారి దోపిడీలు చేసివుంటాడు. డబ్బు కూడాక బుద్ధిమంతుడిలా కాలేజీలో చేరాడన్నమాట. వీడు ఏదో కష్టపడి డబ్బు సంపాదించుకుని కాలేజీలో చదువుకుంటున్నట్లు నాటకం ఆడుతున్నాడన్నమాట. వీడి బండారం బైటపెట్టాలి. పళ్ళునూరాడు అమరనాథ్.

"అయితే వాళ్ళ మామ తన పిల్లను ఇచ్చే వుద్దేశ్యం లేకపోతే యూ ఆర్ లక్కీ!" అన్నాడు చక్రవర్తి.

"డైరెక్టుగా వాళ్ళ మామనే కన్సల్టు చేస్తాను. ఆయన అడ్రెస్ తెలుసా మీకు?"

"ఆయన తెలీదా మీకు?"

"లేదు."

"సిటీలోనే వుంటాడు."

"సిటీలోనా? మరి అతను మీ రూమ్‌లో యెందుకు వుంటున్నాడు?"

"వాళ్ళ మామగారి ఇల్లు చాలా దూరం. అదీగాక చదువుకోవడానికి వీలుగా వుంటుందని మాతో వుంటున్నాడు."

అమరనాథ్‌కి నీరసం ముంచుకొచ్చింది. అయితే అతగాడు సిటీలోనే వుంటున్నాడన్నమాట. చంకలో పిల్లిని పెట్టుకుని వూరంతా తిరిగినట్టు తను సిటీలోనే వున్నవాడి కోసం ఎక్కడెక్కడో తిరుగుతున్నాడు.

"విజయవాడ రోడ్డులోనే పద్మనాభ ఆటోగ్యారేజి వాళ్ళ మామదే. ఆయన పేరు పద్మనాభం" అన్నాడు చక్రవర్తి.

7

గాజులపాలెంనుంచి తెనాలి, తెనాలినుంచి విజయవాడ చేరుకునేటప్పటికి చీకటి పడింది. విజయవాడలో వున్న చెల్లెలుగారింటికి వెళ్ళి ఆ రాత్రికి విశ్రాంతి తీసుకుని మర్నాడు ఉదయమే హైదరాబాద్ చేరుకున్నాడు. బస్సులో కిటికీ దగ్గరే కూర్చుని సైన్‌బోర్డుల వంక చూస్తూ కూర్చున్నాడు పద్మనాభ ఆటోగ్యారేజి ఎక్కడుందా అని.

పెయింట్ వెలిసిపోయిన పద్మనాభ గ్యారేజి అనే సైన్‌బోర్డు కనిపించింది. కండక్టర్ని రిక్వెస్టుచేసి బస్సు

దిగాడు.

గ్యారేజి ఆవరణ పెద్దదే. లారీలు, టాక్సీలు, మోటారుసైకిళ్లు, ఆటోలు రిపేరు కోసం వచ్చినవి చాలా వున్నాయి.

మెకానిక్‌లు రిపేరు చేస్తూ తమ పనిలో వున్నారు. కాకీబట్టలు వేసుకున్న నడివయస్సు మనిషే పద్మనాభం అయివుంటాడని అమరనాథ్ అనుకున్నాడు. లావుగా ఫైల్వాన్‌లా దృఢంగా వున్నాడు మనిషి. మీసాలు బొద్దుగా పెంచాడు. కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి అతనికి.

"రండి సార్!... రండి" అతనే పలకరించాడు అమరనాథ్‌ని.

రేకుల షెడ్‌లో పెయింట్ వెలిసిపోయిన విరన్ ఫోల్డు కుర్చీ చూపించాడు అతను. దానిమీద కూర్చుంటే ప్యాంట్‌కి ఆయిల్ మరకలు అంటుకుంటాయేమోనని సందేహం కలిగింది అతనికి. కాని తప్పలేదు. ఇబ్బందిగా కూర్చున్నాడు.

"అర్జునరావు గురించి మాట్లాడదామని వచ్చాను" అన్నాడు.

అర్జునరావు పేరు వినగానే అతని ముఖం సీరియస్‌గా మారిపోయింది. ఆవేశం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది అతనిలో.

"మీరు పద్మనాభంకదా! మీ మేనల్లుడు అర్జునరావు" అన్నాడు అమరనాథ్ అతను మాట్లుడక పోవటంచూసి.

"వాడి సంగతి యెత్తకండి నా దగ్గర. వాడుట్టి దొంగ వెధవ" అన్నాడు పద్మనాభం కోపంతో.

"ఆ మాట నిజమే" అన్నాడు అమరనాథ్.

"వాళ్ళమ్మ పోయాక నేను పెంచాను వాడిని.

యెంత డబ్బు ఖర్చుపెట్టి చదివించానో లెక్కలేదు. పిల్లనిస్తానని అంటే చాలు ఏడుపు ముఖం పెడతాడు. యెందుకులెండి అదంతా! వాడితో మీకేం కావాలి" అన్నాడు పద్మనాభం.

"అరుణరావు మీ ఇంట్లోనే కదా వుండేది."

"పరీక్షలు అయ్యాక ఇంటికొచ్చాడు. అదివరకు ఎక్కడో దోస్తులతో పాటు వుండేవాడు లెండి."

"ఇప్పుడు వున్నాడా? మీ ఇల్లు ఎక్కడ?" ఆత్రతగా అడిగాడు అమరనాథ్.

"ఇప్పుడు లేడు. వాడికి అసలు కాలు నిలుస్తేగా! బద్మాష్ ముండాకొడుకు" తిట్టాడు పద్మనాభం.

"సాయంకాలానికి వస్తాడా!"

"చెప్పానుగా వచ్చి రెండ్రోజులున్నాడు. పెళ్ళి మాట ఎత్తాను. ఇప్పుడు చేసుకోనన్నాడు. నాకు కోపం వచ్చి నాలుగు తగలనిచ్చాను. ఇంకెన్నాళ్ళు వేస్తాడు వాయిదాలు. అసలు వాడికి ఢోకాయిచ్చే వుద్దేశం వుందనుకుంటాను. తెలుస్తూనే వుందిగా. ముందు బి.కామ్. అంటే సరే అన్నా. ఇప్పుడేమో ఇంకా చదవాలంటున్నాడు. ఎమ్.కామ్. వీడి బాబు ముల్లె వుందా నా దగ్గర. తన్ని తగలేశాన. వీడి బాబులాంటి సంబంధం తేస్తాను నా కూతురికి" మీసాలు మెలేస్తూ అన్నాడు పద్మనాభం.

"అయితే అతను ఎక్కడికి వెళ్ళాడంటారు?"

"దేవుడికి తెలియాలి. మళ్ళీ ఇటు వస్తే కీళ్ళు విరగదీస్తానన్నాను" కోపంతో కాండ్రించి వూశాడు పద్మనాభం.

ఇంతలో ఎవరో చిన్న కారుని తోసుకుంటూ వస్తే

అటు వెళ్ళాడు.

అమరనాథ్ రోడ్డెక్కి ఆటో కేకేసి కూర్చున్నాడు నీరసంగా.

8

"వాడి పేరు తెలుసుకున్నాను. అర్జునరావు. వాళ్ళ మేనమామ పద్మనాభం. విజయవాడ రోడ్డులో పద్మనాభ ఆటో గ్యారేజీ అతనిదే. మొత్తానికి దొంగ సిటీలోనే వున్నాడు. ఎప్పుడో దొరక్కపోడు" అన్నాడు అమరనాథ్.

"ఎలా తెలుసుకున్నారు?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు ఇన్స్పెక్టర్ అజీజ్.

ఆ రోజునుంచి జరిగినదంతా చెప్పాడు.

"ఓపికగా పరిశోధన మొదలు పెట్టారన్నమాట. బాగుంది" అన్నాడు అజీజ్ నవ్వుతూ.

"కుర్రవాడిగా వున్నప్పుడు వై.వి. రావుగారి డిటెక్టివ్ రెగ్యులర్‌గా తెప్పించి చదివేవాడిని. టెంపోరావు, కొమ్మూరి నవలలన్నీ కొనేవాడిని. మా నాన్న తిట్టేవాడు డబ్బు తగలేస్తున్నానని. మళ్ళీ రిటైరై నాక అవన చదువుతున్నాను" నవ్వుతూ అన్నాడు అమరనాథ్.

"అయితే యెప్పటికైనా మిమ్మల్ని దోచిన దొంగను మీరే పట్టుకోవాలి."

"ష్యూర్ నేనే పట్టుకుని తీరతాను. వాడు సిటీలోనే తిరుగుతున్నాడు. నాకూ పనిలేదు. నేనూ తిరుగుతూనే వుంటాను. ఎప్పుడో నా కళ్ళల్లో పడకపోడు. అప్పుడిక తప్పించుకోలేడు. వెంటనే నేను మీ కంట్రోల్ రూమ్‌కి ఫోన్ చేస్తాను. ఆలస్యం చెయ్యకుండా ఫోర్స్ పంపండి.

దొరికిపోతాడు" అన్నాడు అమరనాథ్ ఆవేశంగా.

"ఓ యస్ నేను ఇక్కడ వున్నా లేకపోయినా ఇంజనీర్ అమరనాథ్ గారు ఫోన్ చేస్తే వెంటనే వెళ్ళమని మా వాళ్ళకి చెప్తాను. సరేనా!" అన్నాడు అజీజ్.

"థాంక్స్" అన్నాడు అమరనాథ్.

"కాని నాకొక విషయం ఆశ్చర్యంగా తోస్తోంది."

"ఏమిటి?"

"ఒకసారి దొంగతనానికి అలవాటుపడ్డవాడు తనంతట తను మానేయడం అరుదు. అర్జునరావు బి.కామ్. చదువుతున్నాడని చెప్తున్నారు. అతను రెండేళ్ళ క్రితం దోపిడీ చెయ్యడం ఆశ్చర్యంగా వుంది. చేసినవాడు గిల్టీ కాంక్షస్‌తో చాటుమాటుగా తిరుగుతాడుగాని మళ్ళీ మనముందు తిరగలేడు. ఎవరైనా గుర్తుపడతారని భయపడతాడు" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఇది అరుదైన కేసు అనుకోండి. అర్జునరావుకి చదువు మీద చాలా ఇంట్రెస్టు వున్నట్లు నా పరిశోధనలో తేలింది. మేనమామ చదువుకీ పెళ్ళికి ముడిపెట్టినప్పుడు అతని చదువు ఆగిపోయింది. ఆ పిరియడ్‌లోనే అతను ఒక సంవత్సరం పాటు కాలేజీ డిస్‌కంటిన్యూ చేశాడు. అప్పుడే ఒకటో రెండో దోపిడీలు చేసి డబ్బు సంపాదించాక ఆ వృత్తి మానేసి వుండొచ్చు. అతను తీవ్రవాది కూడా అయివుండొచ్చు. చెప్పలేం!" అన్నాడు అమరనాథ్.

ఇన్స్పెక్టర్ అజీజ్ తలవూపాడు ఏదో ఆలోచిస్తూ.

"సారీ! మిష్టర్ ఇన్స్పెక్టర్! మీ టైం వేస్టు చేసినట్లున్నాను. సీ.యూ!" అన్నాడు అమరనాథ్ కుర్చీలోనుంచి లేచి.

"నో.... నా కెటూల్ !" నవ్వాడు ఇన్స్పెక్టర్ కరచాలనం చేసి.

ఇనస్పెక్టర్ని కలుసుకుని ఇంటికి వెళ్తూ పరధ్యానంగా రోడ్ క్రాస్ చేస్తున్న అమరనాథ్ని ఒక మోటార్ సైకిలిస్టు యాక్సిడెంట్ చేశాడు. అమరనాథ్ వెంటనే స్పృహ తప్పిపోయాడు. మోటారు సైకిలిస్టుకి మైనర్ ఇంజరీస్ తగిలాయి. అతనికి ఫస్టుఎయిడ్ చేసి పంపేశారు. ముసలాయనదే తప్పు అని బ్రేక్ ఇన్స్పెక్టర్ అభిప్రాయపడ్డాడు.

మర్నాడు పుదయిం అమరనాథ్కి తెలివి వచ్చింది. ఇన్స్పెక్టర్ అజీజ్ అంతకుముందే ఆయన్ని గురుపట్టి ఇంటికి కబురుచేశాడు. ప్రేమలత, రుక్మిణి హాస్పిటల్కి వచ్చారు. అమరనాథ్ తెలివిలోకి వచ్చి భార్యతోను కూతురుతోను మాట్లాడుతున్నాడు.

ఆయనకి యాక్సిడెంట్ చేసిన మోటారుసైకిలిస్టు ఆయనకి ఎలావుందో పాపం చూసిపోదామని వచ్చాడు.

"నమస్తే!" అన్నాడు అతను.

అమరనాథ్ అతని ముఖం చూసి కొయ్యబారిపోయాడు.

అతనే అర్జునరావు. దోపిడీ దొంగ. తమ దగ్గర బంగారం, డబ్బు దోచుకున్న క్రూరుడు.

"మీరు రోడ్ క్రాస్ చేస్తున్నారు. నేను హారన్ కొట్టాను. సడన్ బ్రేక్ కూడా వేశాను. కాని లాభం లేకపోయింది. మీరు ఏదో పరధ్యానంలో వున్నారనుకుంటాను" అర్జునరావు యాక్సిడెంట్ గురించి మాట్లాడుతున్నాడు.

అమరనాథ్ కలా? నిజమా? అన్నట్లు అతనివంక చూస్తున్నాడు.

అతని బుర్రలో ఆలోచనలు గిర్రున తిరుగుతున్నాయి. ఇతన్ని పోనివ్వకుండా పోలీసులకు పట్టించేది ఎలా? అని.

అమరనాథ్ నెమ్మదిగా లేచాడు బెడ్ మీదనుంచి. భార్య వారించినా వినలేదు. దూరంగా కేస్ షీటు చూసి మందులు ఇస్తున్న నర్స్ దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"సిస్టర్!" అన్నాడు.

ఆమె తలెత్తి చూసింది.

"సిస్టర్! నాకొక హెల్ప్ చెయ్యాలి."

"చెప్పండి" గట్టిగానే అంది.

"ష్! నెమ్మది. అదుగో అక్కడ నా బెడ్ దగ్గర వున్న వాళ్ళు వినకూడదు. సీక్రెట్."

నర్స్ నివ్వెరపోయింది.

"వెంటనే ఈ నెంబర్‌కి డైల్ చేయండి" నెంబరు చెప్పాడు.

ఆమె నోట్ చేసుకుంది.

"ఏం చెప్పమంటారు?"

"ఇన్స్‌పెక్టర్ అజీజ్ పలుకుతాడు. లేదా ఎవరు మాట్లాడినా ఇంజనీర్ అమరనాథ్ మిమ్మల్ని వెంటనే ఇక్కడికి రమ్మన్నాడని చెప్పండి. దొంగ దొరికాడని చెప్పండి."

నర్స్‌కి అంతా అయోమయంగా వుంది.

ఆమె తెల్లబోయి చూస్తుంటే "ప్లీజ్!" అన్నాడు అర్థింపుగా.

ఆమె వెళ్ళింది ఫోన్ చెయ్యడానికి.

అమరనాథ్ వెనక్కి వచ్చి బెడ్ మీద పడుకున్నాడు.

తనతో ఒక ముక్క కూడా మాట్లాడకుండా కొర కొర చూస్తున్న ముసలాయన్ని చూస్తుంటే అర్జునరావుకి నవ్వొస్తోంది. 'కోపం తగ్గలేదు ఓల్డుమాన్ కి' అనుకున్నాడు.

కాసేపటికి ఇన్స్పెక్టర్ అజీజ్ వచ్చాడు తన బలగంతోటి. అతన్ని చూస్తూనే అమరనాథ్ ముఖం వికసించింది.

"ఇన్స్పెక్టర్ వీడే ఆ దొంగ" అన్నాడు అమరనాథ్ గట్టిగా.

అర్జునరావు స్థాణువులా నిలబడిపోయాడు. ఇద్దరు పోలీసులు అతన్ని చెరొకవైపూ పట్టుకున్నారు.

"ఏమిటి ఇన్స్పెక్టర్?" అన్నాడు అర్జునరావు తేరుకుని.

"నిన్ను అరెస్టు చేస్తున్నాం."

"ఎందుకు?"

"మా చెర్ల దోపిడీ కేసులో నిన్ను గుర్తుపట్టాడు ఆయన."

"మా చెర్ల దోపిడీ కేసు ఏమిటి? ఆయన గుర్తుపట్టటం ఏమిటి?" తీవ్రంగా అన్నాడు అర్జునరావు.

"ఏమిటో తర్వాత తెలుస్తుంది. ముందు వీడిని వ్యాన్ లో పడేసి తీసికెళ్ళండి" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"నో...." అని పెద్దగా కేకపెట్టాడు అర్జునరావు.

పోలీసులు అతన్ని లాక్కుంటూ తీసుకెళ్ళారు.

"ఏమిటి నాన్నా! ఇదంతా!" ప్రేమలత ఆందోళనతో అడిగింది.

"ఆ రోజు అన్నయ్య పెళ్ళినుంచి తిరిగివస్తుంటే వీడేనమ్మా మమ్మల్ని దోచుకుంది. ఈ దెబ్బతో వీడి

ముఠా అంతా బైటపడుతుంది" సంతృప్తిగా అన్నాడు అమరనాథ్.

ప్రేమలత అయోమయంగా తండ్రివంక చూసింది.

"రుక్మిణీ! నువ్వు గుర్తుపట్టావా వీడిని" అన్నాడు.

ఆమెకు గుర్తురావడంలేదు. ఆ సమయంలో ఆమె మానసికంగా బెంబేలు పడిపోయి వుంది. ఏమీ తెలియ లేదు. అంతా చీకటి. ఆ చీకట్లో బ్యాట్రీలైటు వేస్తుంటే కళ్ళుపోయినట్లు అనిపించింది. ఈయన ఎలా గుర్తుపట్టారో అనుకుంది ఆమె.

"నాకు సరిగా గుర్తురావటంలేదు" అంది ఆమె.

"కొంపతీశావ్ ఫో! పోలీసులు అడిగినప్పుడు అలా చెప్పేవ్? జాగ్రత్త. అతనేనని గట్టిగా చెప్పాలి." కోప్పడ్డాడు భార్యని.

"నాన్నా! నువ్వు పొరబడుతున్నావేమో?" అంది ప్రేమలత.

"లేదు.... నాకు బాగా గుర్తు. కొంగ ముక్కు, ఆ ఎత్తు.... ఆ ముఖం అంతా అతనే. ఎన్ని రోజులైనా గుర్తుపట్టగలను" గట్టిగా అన్నాడు అమరనాథ్.

9

పోలీస్ అధికారుల ఎదుట గట్టిగా వాదిస్తున్నాడు అర్జునరావు.

"ఆయన చెప్పింది పచ్చి అబద్ధం సార్!"

"మాచెర్ల దోపిడీ కేసులో ఆయన చాలా డబ్బు, నగలు పోగొట్టుకున్నాడు. ఆయన నిన్ను గుర్తుపట్టాడు. ఇందులో అబద్ధం ఏముంది?"

"సార్! నేను దోపిడీ చేయాల్సిన అవసరం ఏమిటి? దోపిడీలు చేసేవాడినైతే సిటీలో ఎందుకు వుండేవాడిని."

"నువ్వు తీవ్రవాదివేమో?"

"నాకు ఎటువంటి రాజకీయ సంస్థలతోను సంబంధం లేదు సార్!"

"నువ్వొక సంవత్సరం చదువు మానేసేవు. అవునా?"

"అవును సార్!"

"ఎందుకు?"

"మా మామయ్య తన కూతుర్ని పెళ్ళిచేసుకుంటేనే గాని డబ్బు ఇవ్వనన్నాడు సార్!"

"ఆ సంవత్సరం ఎక్కడున్నావు?"

"సాగర్ ప్రాజెక్టులో రెడ్డిగారని ఒక కాంట్రాక్టరు దగ్గర మేస్త్రీగా పనిచేశాను. సంవత్సరం తర్వాత కొంత డబ్బు మిగిలింది. దాంతో వచ్చి మళ్ళీ కాలేజీలో చేరాను. అప్పుడు మా మామయ్య కూడా డబ్బు ఇవ్వడం ప్రారంభించాడు. చదువు సాగించాను."

"నువ్వు ఆ ప్రాజెక్టులో పనిచేస్తున్న కాలంలోనే ఈ దారి దోపిడి జరిగింది. ఆ సంగతి గమనించావా?"

"ఆ దోపిడీ ఎప్పుడు జరిగిందో నాకేం తెలుసు సార్! నాకు దాంతో ఏమీ సంబంధం లేదు."

"సంబంధం వుందో లేదో మేం తెల్చుకుంటాం."

"నేను రెడ్డిగారి అడ్రస్ ఇస్తాను. మీరు నా గురించి ఎంక్వయిరీ చేసుకోవచ్చు. నేను ప్రతిరోజూ డ్యూటీకి హాజరయ్యేవాడినో లేదో ఆయన చెప్తారు" అన్నాడు అర్జునరావు.

"ఇప్పుడు నువ్వు మీ మామయ్యగారి ఇంట్లోనే వుంటున్నావా?"

"లేను సార్!"

"ఏం?"

"నాకేమో ఇంకా చదువుకోవాలని వుంది. ఆయనేమో వెంటనే పెళ్ళి చేసుకోమని ప్రాణం తీస్తున్నాడు. నేను చేసుకోనన్నాను. ఆయనకి కోపం వచ్చి నన్ను కొట్టాడు. నేను ఇంట్లోనుంచి వచ్చేశాను."

"మరి ఎక్కడ వుంటున్నావ్?"

"నాజ్ ఆటో గ్యారేజిలో పనిచేస్తున్నాను. నాకు మోటారు మెకానిజం తెలుసు. మావయ్య దగ్గర నేర్చుకున్నాను" అన్నాడు అర్జునరావు.

"చూడు మిష్టర్ అర్జునరావ్! నువ్వు చదువుకున్నవాడివి. డొంక తిరుగుడుగా కాకుండా సూటిగా సమాధానం చెప్పు. అమరనాథ్ గారు నువ్వే దోపిడీ దొంగవని ఎలా గుర్తుపట్టాడు? ఇది సినిమా కాదుగదా! కవల సోదరులు వుండడానికి?"

"సినిమాలో కవల సోదరులు వుండొచ్చు. కాని నిజజీవితంలో మనిషిని పోలిన మనిషి వుండొచ్చు సార్!"

"దట్సాల్ రైట్. అది రేర్ కేస్. అమరనాథ్ మీరే దోపిడీ దొంగ అని అంత గట్టిగా చెప్తున్నాడు. డబ్బు పోగొట్టుకున్న వ్యక్తి అతను. మేము కేసు పెట్టక తప్పదు. నిజంగా నువ్వు ఆ రోజు జరిగిన దాడిలో గనుక వుంటే నిజం చెప్పేయ్! నీకు శిక్ష తగ్గుతుంది. నీ ముఠా వాళ్ళు ఎక్కడున్నారో ఆచూకీ చెప్పు. బహుశా వాళ్ళు తీవ్రవాదులై వుంటారు. అవునా!"

"నో సార్! నేను చెప్పింది మీరు నమ్మడంలేదు."

"నువ్వు చెప్పిందంతా నమ్మితే మేం పోలీసులం కాదు. తెల్లవారి లేస్తే నీలాంటి వాళ్ళని ఎంతమందిని చూస్తుంటామో లెక్కలేదు. నేరంచేసిన ఏ వెధవా వెంటనే ఒప్పుకోడు. ఇయ్యవలసినవి పుచ్చుకున్నతర్వాతే

చెటపడతారు. కొన్ని రోజుల హింస తర్వాత చెప్పే ఘటికులు కూడా వున్నారు."

"సార్! ఇన్స్పెక్టర్ గారూ! ఇదంతా ఆయన నా మీద కోపంతో చేస్తున్నాడు."

"నువ్వు యాక్సిడెంట్ చేశావని కోపమా? అందులో నీ తప్పు ఏముంది? తప్పంతా ఆయుందే కదా!" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఎంత చెప్పినా మీరు నమ్మడంలేదు కాబట్టి అసలు విషయం చెపుతున్నా వినండి. ఆయనకి నామీద కోపం వుండడానికి వేరే కారణం వుంది."

"ఏమిటి?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఆయన కూతురు ప్రేమలత నేనూ ప్రేమించుకున్నాం. మా ఇద్దరి కులాలు ఒకటికాదు. పైగా ఆయన డబ్బున్నవాడు. ఆయన కొడుకులు ఇద్దరూ ఇంజనీర్లు. ఆయన పెద్దల్లుడు డాక్టర్. నేను ఆస్తిలేనివాడిని పైగా కులం కాదు. అందుకని ఆయన ఈ అడ్డుదోవ తొక్కి నా పరువు తియ్యాలనీ, నన్ని కేసులో ఇరికించాలని చూస్తున్నాడు" అర్జునరావు చెప్పాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ బుర్ర గోక్కున్నాడు అదంతా విని.

నాజ్ ఆటో గ్యారేజి ప్రొప్రయిటర్ అబ్దుల్లా వచ్చి బెయిల్ మీద అర్జునరావుని విడిపించాడు.

10

'జూ' దగ్గర రెండు టిక్కెట్లు కొని రెడీగా వున్నాడు అర్జునరావు.

బస్సు దిగి వచ్చింది ప్రేమలత.

"ఇంత దూరం రమ్మని కబురుచేశావు ఎందుకు?" అంది వస్తూనే.

"ఖర్మ. అక్కడ పార్కుల్లో తిరుగుతుంటే ఎవరైనా చూస్తారని" నవ్వాడు అర్జునరావు.

"నేను మీ మావయ్యకి చెప్పాలని బయల్దేరుతుంటే నువ్వు పంపిన కుర్రవాడు వచ్చి లెటర్ ఇచ్చాడు" అంది.

"నువ్వెళ్తే మండిపడివుండేవాడు మావయ్య. మా గ్యారేజి ప్రొప్రయిటర్ వచ్చి బెయిల్ మీద వదిలించాడు. మొత్తానికి మీ నాన్నది గొప్ప బ్రెయిన్. ఇందిరాగాంధీకి సలహాలు ఇవ్వాల్సినోడు" అన్నాడు అర్జునరావు.

"పోలీసులు కేసు పెడతారా? నాకు భయంగా వుంది అర్జున్" అంది ప్రేమలత.

"కేసు పెడితే ఏమవుతుంది? ఎలా నిలుస్తుందో నాకు అర్థంగావడంలేదు. నేను ఒక లాయర్ని కన్సల్టు చేసి వుంచానులే. దొంగ సొత్తు దొరకనప్పుడు కేసు నిలవదని చెప్తున్నాడు."

"మా నాన్న మన సంగతి ఎలా కనిపెట్టాడో అర్థం కావడంలేదు అర్జున్. నేను పొరపాటున గూడా ఎవరితోనూ అనలేదు గూడా!"

"ఆయనకి పనేముంది చెప్పు? రిటైరై పోయాడు. రోడ్లు సర్వే చేస్తుండి ఉంటాడు. ఏ పార్కులోనో, టాంక్ బండ్ మీదనో మనల్ని చూసి వుంటాడు. ఈ కాలం పిల్లలు చెప్తే వినరని నన్నొక దొంగగా క్రియేట్ చేసి కేసులో ఇరికిస్తే నువ్వు మనసు మార్చుకుంటావని పెద్ద ప్లాన్ వేశాడు ఓల్డ్ రోగ్!" కసిగా అన్నాడు అర్జునరావు.

"పేపర్లో నీ పేరు పడింది చూశావా? మా చెల్లి దారి దోపిడీలో దొంగ ఆచూకీ అని రాశారు" అంది ప్రేమలత.

"చూశాన్లే! నేను కూడా ప్రెస్ క్లబ్ కి వెళ్ళి బ్రహ్మాండమైన స్టేట్ మెంట్ రాసిచ్చాను."

"ఏమని?"

"ఆయన అతి తెలివి గురించి. కులాంతర వివాహం ఇష్టంలేని ఒక రిటైర్డ్ ఇంజనీరు కాబోయే అల్లుడిమీద అభాండం వేశాడని. దారి దోపిడీ కేసులో ఇరికించాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడని" అన్నాడు.

"చంపేశావు పో. నా పేరు కూడా వేస్తారా పేపరేలో!"

"బ్రహ్మాండంగా వేస్తారు. అదొక కథలా బాక్స్ కట్టి వేస్తారు. అర్జునలతల ప్రేమ కథ. ఇండియాలో అందరికీ మన కథ తెలిసిపోతుంది."

"మా బ్రదర్స్ కి తెలిస్తే పెద్ద గొడవ జరుగుతుంది అర్జున్. ఏం చెయ్యాలి ఇప్పుడు. లేనిపోని గొడవ తెచ్చి పెట్టావు గదా!" భయంతో అంది ప్రేమలత.

"ఎందుకు అట్లా భయపడతావు? ఎప్పటికైనా అందరికీ తెలియాల్సిందేగదా!" ఆమె వీపుమీద తట్టి ధైర్యం చెప్పాడు అర్జునరావు.

"నాకెందుకో భయంగా వుంది అర్జున్. నాన్న ఇలా చేస్తాడనుకోలేదు."

"చేస్తే చేస్తాడు. ఎత్తుకు పై ఎత్తు వెయ్యాలిగాని భయపడితే సాధించేది ఏమీ లేదు."

"ఏం చెయ్యాలి ఇప్పుడు?"

"చెయ్యాల్సిందే చెయ్యాలి" నవ్వాడు అర్జునరావు.

11

ఉదయం డెయిలీ పేపరు చూస్తున్నాడు అమరనాథ్ కాఫీ తాగుతూ.

'ఫైర్ ఇంజనీర్ అఘాయిత్యం' అని బాక్సు కట్టి పడిన వార్త ఆత్రంగా చదివాడు. చదువుతూనే అతని ముఖం నల్లబడిపోయింది. బి.పీ. పెరిగిపోయింది.

"ప్రేమా!...." అని గావుకేక పెట్టాడు.

"ఏమిటలా అరుస్తున్నారు. అమ్మాయి ఇంట్లో లేదు. ఎవరో ఫ్రెండ్స్ ఇంటికి వెళ్తానని వెళ్ళింది" అంటూ వచ్చింది ఆయన భార్య రుక్మిణి.

"ఇది చూడు" అంటూ పేపరు విసిరికొట్టాడు.

అదంతా చదివి ఆమె నిర్ఘాంతపోయింది.

"ఏమిటండీ ఇదంతా? నిజమేనా?" అంది వెలవెల పోతున్న ముఖంతో.

'కథ ఇలా అడ్డం తిరిగింది ఏమిటి?' అని దిగులుతో పడక్కుర్చీకి అతుక్కుపోయాడు అమరనాథ్.

'ప్రేమ వాడిని ప్రేమించిందా?' గమ్మత్తుగా వుందే అనుకున్నాడు.

ఫోన్ దగ్గరికెళ్ళి రిసీవర్ ఎత్తి డైల్ చేశాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ అజీజ్!" అన్నాడు అవతల ఇన్స్పెక్టర్ పలకగానే.

"పేపరు చూశారా?"

"చూశాను సార్!"

"అదంతా కట్టుకథ ఇన్స్పెక్టర్."

"ఏది కథో అర్థంకావడం లేదు సార్!"

"నిజం చెప్తున్నా అసలు మా అమ్మాయీ, వాడూ ప్రేమించుకుంటున్న సంగతే నాకు తెలీదు. ప్రామిస్."

"మీ అమ్మాయి ఏమంటున్నది?"

"అడుగుదామని అనుకుంటే ఇంట్లో లేదు. ప్రొద్దున్నే యెవరో ఫ్రెండ్స్ ఇంటికి వెళ్ళిందట."

"ఫ్రెండ్స్ ఇంటికి కాదు. ఫ్రెండ్ ఇంటికి వెళ్ళి ఉంటుంది."

"ఏమిటి సార్ మీర నేదిక్?"

"అయ్యా! మీకున్న కోపంవల్ల ఆ కుర్రాడిని ఈ కేసులో పెట్టి ఇరికించటం ఏమీ బాగాలేదు."

"నో .... ఇన్స్పెక్టర్. నేను ఇరికించటం కాదు. ప్రామిస్‌గా చెప్తున్నా వాడే దొంగ."

"సారీ! అమరనాథ్ గారూ! మీ వంటి పెద్దవాళ్ళు ఇంత చీప్‌గా బిహేవ్ చెయ్యటం బాగాలేదు. ఈ రోజుల్లో ఇంకా మీరు కులాలు, మతాలూ అంటూ ప్రాకులాడ్డం కల్చర్ కాదు."

"ఇన్స్పెక్టర్ నన్ను మీరు అపార్థం చేసుకుంటున్నారు."

"బాగా అర్థమైందిలెండి. ఇంతకీ మీకు తెలియదన్న మాట."

"ఏమిటి?"

"మీరు చేసిన పనికి మీ అమ్మాయి బుద్ధి చెప్పాలనుకుంటోంది."

"అక్కడుందా అది. ఫోన్ ఇవ్వండి దానికి" కోపంతో అరిచాడు అమరనాథ్.

"లేదు ఇక్కడ. వాళ్ళిద్దరూ గుళ్ళో పెళ్ళిచేసుకోవడానికి సన్నాహాలు చేస్తున్నారని మాకు సమాచారం అందింది."

"నో....నో....ఇన్స్పెక్టర్! ఆ పెళ్ళి జరగడానికి వీల్లేదు. వాడు మా అమ్మాయిని మోసం చేస్తున్నాడు. వాడొక రోగ్. దొంగ....ప్లీజ్ ఈ పెళ్ళి ఆపండి."

"సారీ సర్! మీ అమ్మాయి మేజర్ అని మీకు

తెలుసుకుంటాను."

ఫోన్ పెట్టేసినట్టు క్లిక్ మంది అవతల.

అమరనాథ్ డ్రెస్ వేసుకుని బయల్దేరాడు కూతుర్ని వెతకడానికి.

12

అర్జునరావు, ప్రేమలత పూలదండలు వేసుకుని టాక్సీ దిగారు. వధూవరులు పెళ్ళి చేసుకుని ఇక్కడికెందుకు వచ్చారా అని పోలీసులు ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు. తను పోలీస్ కమీషనర్ గారిని చూడాలనుకుంటున్నానని అర్జునరావు కోరాడు. అనుమతి లభించింది.

వధూవరులిద్దరూ వెళ్ళి పోలీస్ కమీషనర్ గారికి నమస్కారం చేశారు.

"సార్! మేమిద్దరం ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నాం. రాత్రి యాదగిరి గుట్టలో మా పెళ్ళి జరిగింది. కాని మా మామగారికి ఈ పెళ్ళి ఇష్టంలేదు. నన్ను దారిదోపిడీ కేసులో ఇరికించాలని చూస్తున్నాడు. అది విఫలమైతే పగ సాధించాలని చూస్తాడు. మాకు రక్షణ కావాలి" అన్నాడు అర్జునరావు.

"మీ కేసు నాకు తెలుసు. ఫర్వాలేదు మీ ఇద్దరూ మీ మామగారింటికి వెళ్ళండి" అన్నాడు కమీషనర్.

"లేదు సార్! ఆయన కాలాంతకుడు. మంచిగా కనిపిస్తూనే దొంగ దెబ్బ తీస్తాడు. ఆయన్ని నమ్మలేం సార్!"

"మిష్టర్ అర్జునరావ్! నువ్వు ఆయన్ని అపార్థం చేసుకుంటున్నావ్!"

"నేనా సార్!"

"అవును. మీరిద్దరూ ప్రేమించుకున్న సంగతే ఆయనకి

తెలియదు."

"అంతా నాటకం సార్!"

"కాదు నిజం. ఇదుగో ఈ ఫోటో చూడు" అంటూ డ్రాయర్‌లోనుంచి ఒక కవరుతీసి అందులో ఫోటో అందించాడు.

ఇద్దరూ ఆ ఫోటో చూశారు.

"అరుణ్! అంతా నీలాగే ఉన్నాడు" ఆశ్చర్యపోతూ అంది ప్రేమలత.

అరుణరావు నిర్విణ్ణుడైపోయాడు అది చూసి.

"యెవరు సార్ ఇతను."

"వాడే దోపిడీ ముఠా నాయకుడు. మూడేళ్ళనుంచి దొరక్కుండా తప్పించుకుని తిరుగుతున్నాడు. తిరుపతి పోయే బస్సు దోచుకుంటూ పట్టుబడ్డాడు. వీడే రెండేళ్ళ క్రితం మీ మామగారిని కూడా దోచుకుంది. అమరనాథ్ గారు వచ్చి చూసి గుర్తుపట్టాడు. నిన్ను అనుమానించినందుకు బాధపడ్డాడు."

"వాడే వీడా సార్!"

"అవును. చూస్తావా సెల్‌లో వున్నాడు. నీకు బ్రదర్ ఏమో ఆలోచించు" అన్నాడు కమిషనర్.

"నాకు బ్రదర్స్ ఎవరూ లేరు సార్" అన్నాడు అరుణరావు.

ప్రేమలత 'హమ్మయ్య' అనుకుని తృప్తిగా గాలి పీల్చుకుంది.

—: సమాప్తం :—